

1-Na prázdniny

Motor auta předl jako kotě. A jak říká paní Králová, zvuk motoru je přímo úměrný tatínkově náladě. Pan Král se tvářil velmi spokojeně. Když vyjížděl ze vrat, poplácal volant a hlasitě pronesl: „Děvčata, necháme maminku ještě jednou oběhnout všechna okna i dveře, zkontrolovat vodu a misku pro kocoura a jestli pak nenasedne, vy přes ni hodíte deku a já ji svážu tažným lanem, jinak do toho Chorvatska asi nedorazíme.“

Maminka právě zamykala bránu. Netvářila se ani z poloviny tak spokojeně jako tatínek za volantem, ušklíbala se na manžela a zabručela: „Vždyť už jdu. Být to na vás třech, klidně odjedete a necháte dům odemčený, vodu puštěnou...“

„Hrnce neumyté, podlahu nesetřenou..máš jako obvykle pravdu, maminko.“Skočil do řeči paní Králové pan Král. Otočil se na své dcery na zadní sedadlo, spiklenecky zamrkal a šeptem pronesl:

„Protože my už se těšíme, jak budeme kotit vlny a šnorchlovat kolem útesů, ochutnávat místní speciality a na pláži v lehátku popíjet chlazené koktejly..“

Maminka se konečně začala taky usmívat. „Nezapomínej, drahý, že nemáme zaplacený all inclusiv, ale jen pension, kde si budeme sami vařit, pokud všechno nezbaštíte už po cestě.“ Konec věty směřovala k zadnímu sedadlu, kde si její dvě dcery jedenáctiletá Eva a o pět let starší Sára právě rozdělávaly balíček sušenek.

„Ty sušenky byly k snídani, teď jste snad večeřely.“

„Nic se neboj maminko, u moře budou děvčata živena zážitky, tam na jídlo ani nepomyslí. A pokud ano, pošleme je škemrat k sousedním dekám bohatších turistů.“

„Ty jsi samá legráčka,“ pronesla maminka káravým hlasem. „A já nevím, jestli jsem z lednice vyndala všechno jídlo.“ Dodala zamyšleně. Pan Král, asi ze strachu, že manželka půjde znovu obcházet byt, sešlápl plyn a poněkud dynamicky vyjel na úzkou silničku, vedoucí jejich vesnicí.

„Nevadí, maminko, jestli tam nějaké jídlo zůstalo, počká tam na náš návrat a ještě k němu něco přiroste.“

Eva se rozesmála a dojedla poslední sušenku ze své hromádky. Drobečky opatrně smetla na podlahu auta. Pořádek v autě zas ležel na srdci víc tátovi než mámě.

Eva se zadívala z okna. Pořád ji ještě trochu trápil včerejší trapas při poslední hodině tělocviků. Ne že by byl první nebo poslední, ale tentokrát byla nejen za nemotoru, ale ještě navíc za blázna nebo lhářku. Zatímco všichni ostatní učitelé hráli týden před koncem školního roku s dětmi hry, učitelka Rychlá nachystala děvčatům z 5. B a 5. C, se kterými byly na tělocvik spojené, test obratnosti. Eva tyhle překážkové dráhy přes žebřiny, zvednuté lavičky, kozy a žíněnky dost nenáviděla. Nikdy neměla v sobě tolik rychlosti a odvahy, aby svému družstvu alespoň nezkazila to, co ostatní dívky nahaly. Výšek se bála, a tak v lezení po nejvyšších příčkách žebřin byla ještě o něco pomalejší než obvykle. „Nechceš si tam nahoře ustlat, Sed'avko?“ křičela na ni zdola učitelka. Eva ji tak nenáviděla. Dokázala ji celý rok udělat z hodin tělocviků peklo. Eva by si ochotně nechala zlomit ruku, jen aby nemusela cvičit a poslouchat její urážky, ke kterým se samozřejmě ochotně přidaly i dívky z 5.C a některé Eviny spolužačky. Najednou nic neznamenalo, že se jako první vždy naučí básničku, že nakreslí portrét, který se velmi podobá své předloze, že má nejhezčí slohy a obě čtvrtletky z matiky za jedna. Byla jen „Sed'avka“. Tak nazývala učitelka Rychlá děti, které nevyvinuly dostatečnou snahu při jejích hodinách. Když Eva zdolala poslední příčku na žebřinách a blížila se konečně ke klesání, uviděla za oknem, až nahoře u stropu vysoké tělocvičny, sedět na větvi dívku. Zastavila se a pozorovala, jak dlouhovláska klátí nohama a na slabé větvi se pohupuje.

„Tak ona Králová už nebude pohyb ani předstírat, ona se bude klidně dívat z okna, zatímco její družstvo se marně snažilo vyhrát,“ ječela zdola učitelka, ale Evě to v tu chvíli bylo jedno. Sledovala scénu za oknem, dívka se právě zakláněla až.. „Ona spadne!“ vykřikla v tu chvíli Eva a ukazovala k oknu.

Učitelka i ostatní žákyně se shlukly a všechny sledovaly směr, kterým Eva ukazovala. „Kdo spadne? Tedy kromě tebe, Králová?“ Zamečela tělocvikářka a dala si píšťalku do úst. Eva se pokoušela říct jim, co vidí, ale když jí učitelka i spolužačky tvrdily, že tam nic není, prostě slezla ze žebřin a rozběhla se dlouhou chodbou podél šaten ven. Udýchaná se opřela o strom na školním

dvoře. Obešla ho, pátrala vysoko ve větvích, ale nikoho už neviděla.

Když začalo zvonit, objevila se na dvoře Evina třídní. „Co se stalo, Evo? Paní učitelka Rychlá si stěžovala, že jsi opustila bez dovolení třídu.“

„Někdo tam byl, myslela jsem, že padá,“ ukázala Eva do koruny vysokého stromu.

Učitelka pohládila Evu po rameni. „To nic, já to paní učitelce vysvětlím. Možná si tam jen hrály veverky,“ pokusila se o vysvětlení. Eva vykročila zpátky, ale ještě jednou se ohlédla. Jasně a zřetelně viděla, jak se kolem kmene otřel pramen dlouhých vlasů a větve se pustila štíhlá ruka. Eva si to už raději nechala pro sebe a poslušně se došla v doprovodu třídní učitelce tělocviku omluvit.

Eva zaklepala hlavou, aby už zahнала ty nepříjemné vzpomínky. Vždycky, když se jí něco nepovedlo, dlouho si to ještě v hlavě převracela. Ne, už na to nebudu myslet. Přikázala si. Dnes přinesla domů samé jedničky, což znamená, že její třídní opět přemluvila učitelku Rychlou, aby jí je nepokazila známkou z tělocviku a začínají prázdniny, což znamená, že dva měsíce nebude mít tělák.

Vytáhla si z tašky položené na zadním sedadle mezi sebou a svojí sestrou malou panenku a hřeben a dala se do česání. Byl už hodně pozdní večer, takže se jí začínalo chtít spát, ale paniny vlasy jí trochu trápily, tak se ještě pokoušela nějak to napravit.

„Rovnou jí ty vlasy ostříhej,“ pronesla uštěpačně Evina sestra, sedící vedle ní. „Říkala jsem ti, že pannám se vlasy ne-me-jou,“ úmyslně slovo slabikovala, aby zdůraznila, že měla pravdu, „ale ty ne, nedala sis říct a teď má Rozára na hlavě koudel.“

Eva vyplázla na sestru jazyk. Rozárka, její oblíbená hračka, která s ní cestovala kamkoliv se vypravila, byla opravdu po jejím zásahu malinko zničená. „Nemá na hlavě koudel, ale ty- ty tam máš pochcanou slámu,“ nedala se a vrátila sestře kritiku.

„Děvčata,“ ozvala se z předního sedadla maminka, „teď jsme sedli do auta a vy už se hádáte.“

Řekla to napůl rozzlobeně, napůl smutně. Vždycky, když se Eva se Sárou hádaly, maminka posmutněla. Jejich neustálé boje o úklid pokojíčku, zhasínání světla, otvírání a zavírání oken, přetahování o všechny možné věci patkou chleba počínaje a nalomeným pravítkem konče ji hrozně unavovaly. Dělat vlastním dětem soudce je nevděčná role, říkávala často. Táta se věnoval řízení.

Jako vždycky šly hádky dcer tak trochu mimo něj. Až když byl jejich křik moc velký, poslal je uklízet dětský pokoj.

„Lepší pochcaná sláma, než vlasy zelený jak vodník,“ zašeptala Sára jedovatě, aby ji rodiče neslyšeli.

„Mamí,“ zavyla Eva hlasitě, „že nemám zelený vlasy?“

Maminka sebou nervózně škubla a otočila se, aby na dceru viděla. „To je z toho rybníka, ve kterém jsme se koupali,“ snažila se Evu uklidnit. Její vlásky totiž opravdu nepatrně probleskovaly zelenými odstíny.

Eva se znovu začala plně věnovat česání Rozárky. V duchu si představovala konec cesty. Táta říkal, že až se ráno probudí, už budou u moře. Moře. Ještě nikdy, nikdy moře neviděla. Snažila si představit rozlehlou nekonečnou modrou plochu, jak to popisovala maminka, ale moc jí to nešlo.

Sára vytáhla z kabelky pilníček a pilovala si nehty. Eva ji po očku sledovala a vymýšlela, co by jí provedla. Když se Sára začala vzhlížet v malém zrcátku, pronesla tiše, jakoby k Rozárce: „Myslí si, jak je krásná, ale na nose už se jí dělá další bed'árek. Takhle toho Honzu neuloví, přeci jen bude chodit s Kát'ou.“

„Ty krávo,“ zaječela Sára na celé auto, „o žádného Honzu nestojím, abys věděla. A i s bed'arama jsem stokrát hezčí než ty-křivozubko obtloustlá.“

„Nestojíš o Honzu? Lhářko, máš jeho fotku pod polštářem. Vystříhla sis ho z fotky celý třídy.“

„Co mi lezeš do mejch věcí? Seš odporná malá zrůda a já tě nenávidím, nenávidím.“ Sářin obličej se kroutil vztekem. Už už natahovala ruku, že svá slova doprovodí ještě pádnějšími argumenty, ale maminka ji za ruku včas chytila.

„Sáro, ovládej se. Jsi starší, tak bys snad mohla mít víc rozumu a ne se nechat takhle vyprovokovat.“

„Ano jasně, já jsem starší, já mám být rozumnější, ale ONA,“ šlehla po sestře zlým pohledem, „ona může všechno.“

„To není pravda. Evo, nesmíš si prohlížet Sářiny věci, v tom má Sára pravdu.“ Otočila se teď

maminka na mladší dceru, která se plně věnovala Rozárciným vlasům a dělala, že se jí to netýká.

„Já se jí nikde nehrabu,“ odpověděla velmi sladkým hláskem. „Jen jsem jí naklepávala polštář, aby nespala v takovém doupěti,“ to byla slova maminky, která si mazaně vypůjčila, „a ta fotka na mě vypadla.“

„Příště mi, laskavě, polštář nenaklepávej.“ Procedila skrz zuby Sára s falešným úsměvem ve tváři.

„Jak chceš,“ usmála se Eva a nasadila ten nejsvatouškovštější výraz, jaký uměla.

„Klidně tě nechám umřít špínou...“ to byla taky slova maminky, „a až budeš hodně smrdět, dám si na nos kolíček.“

Maminka se nadechovala, že hádku dcer ukončí, když se ozval táta: „Mlčte všechny,“ a zesílil rádio.

„Velké problémy nadělala silná bouře doprovázená vichřicí na severu Čech. Po celý den se zde napříč regionem potýkali s poruchami na vedení vysokého i nízkého napětí zapříčiněnými pády stromů do vedení, zpřetrháním vodičů nebo úderem blesku. Český hydrometeorologický ústav varuje před důsledky přívalových srážek. Může dojít k prudkému krátkodobému rozvodnění malých toků, potoků, nebo i jindy suchých koryt, k zatopení sklepů, garáží, níže položených bytů, komunikací.“

„To je hrozný, co se děje.“ Posteskla si maminka a tvářila se ještě o něco ustaraněji než dřív. Táta jí pohladil po noze a trochu jí stiskl koleno. „Neboj, bouřky přece byly vždycky. Pamatuješ ten rok, co se narodila Evička. To se všichni čerti ženili. Ani do porodnice jsme se nedostali.“

„A od té doby je chudinka Evička na hlavičku.“ Vložila se do rozhovoru rodičů Sára. A hned dodala falešně sladkým hlasem: „Spadnul stromek na Evičku, nakřápnul její hlavičku.“ Eva na ni jen vyplázla jazyk a obrátila se k mamince. „Mami, vyprávěj mi, jak jsem se narodila.“

Maminka se usmála. „Ale Evi, vždyť už jsi to slyšela nejmíň tisíckrát.“

„To nevádí,“ žadonila dál Eva.

„No dobře,“ uvolila se maminka vyprávět to, co už vyprávěla své dceři mnohokrát.

„Tak to bylo v roce 2000 a já měla břicho jako buben. Valila jsem se po zahradě a nic se mi nechtělo.“

„Ale jo chtělo, chtěla se houpat v síti a jíst meloun s pepřem. A já měl strach, že síť spadne, protože maminka vážila aspoň metr.“

„Ty sprostáku,“ maminka se na oko rozzlobeně ohnala po tátovi a pleskla ho přes stehno.

„Tak dobře, chtělo se mi jenom houpat v síti a jíst meloun. Šla jsem si do lednice pro další kus a v tom jsem cítila, že mi praskla voda. Bylo mi jasné, že miminko se chystá ven. Zavolala jsem tátovi do práce a Sárinku jsem odvedla k sousedům, ale než se táta vrátil, začala bouřka.“

„Měl jsem strach, že se ani domů nedostanu. Stromy praskaly a silnice už byla plná větví.“ Vložil se do toho táta.

„Ale dojel jsi a tvoje první slova byla, že se nikam nedostaneme. Byla jsem naložená v autě a čekala jsem, že jedno musí polevit, buď bouřka nebo porodní bolesti. Ale ono obojí spíš sílilo.“

„Já věděl jen to, že se musí dát vařit voda, když se má narodit dítě.“ Smál se táta. „Ale moc do smíchu mi tenkrát nebylo.“

„Byla tma jak o půlnoci, vítr svištěl a proudy vody tekly ze střech, protože okapy to nebraly. Pak uhořel hrom, rovnou do naší lípy.“ Maminka se na chvíli odmlčela. Vždycky, když ve svém vyprávění zmínila zničenou lípu, zahleděla se na chvíli do dálky a oči se jí zaleskly.

„A do toho se u brány objevila ta stará paní,“ pokračovala po chvíli.

„Stejně by mě zajímalo, kdo to byl.“ Pronesl táta spíš k sobě než k posluchačům. „Měla košík s houbami a říkala, že byla v našem lese, když se to strhlo.“

„Táta ji vzal dál a mě už taky, protože bylo jasné, že do nemocnice se jet nedá.“

„Ta paní se hned všeho chopila, jako by to byla porodní bába. Vítr hučel, že to vypadalo, jako by nám odnášel střechu, ale náš host všechny uklidňoval.“

„Maminka tě přivedla na svět tak snadno, že by to mohla dělat na kšeft,“ zasmál se znovu táta.

Maminka jen pokývala hlavou s výrazem co-vy-chlapi-o-tom-víte.

„Když ses nadechla a zakřičela, sousedé tvrdí, že to slyšeli i přes ten hluk venku...“

„A to jí zůstalo, dodnes řve jak pavián,“ vložila se do toho Sára. Neměla tohle vyprávění ráda.

Tvrdila, že si to rodiče nejméně z půlky vymysleli, a asi trochu žárlila, že se kolem narození Evy tolik nadělalo.

Maminka šlehla po Sáře káravým pohledem a pokračovala: „No a když jsi tedy poprvé zakřičela, bouřka ustala. Ještě chvíli jsem si tě užívala a mazlila se s tebou a pak jsme s tátou vyjeli do porodnice. Tu paní jsme chtěli vzít s sebou, ale ona nechtěla, že prý má u lesa kolo. Asi jsme jí v tom zmatku ani nepoděkovali.“

„Já se snažil ji sehnat, dával jsem několikrát po sobě výzvu do novin.“

„V porodnici nám řekli, že to musela být porodní bába, že nám pomohla úplně profesionálně.“

„A mamince se to tak zalíbilo, že řekla, že od teď rodí jediné doma.“ Smál se už zase táta.

„Jo, ale bez té bouřky. Zvláštní bylo, že silnice k městu byla čistá a my mohli projet.“

„Jen lípu na dvoře ten blesk zničil.“ Dodala maminka.

„Jo, to je pravda, nechali jsme ji tenkrát ještě hodně dlouho na místě, mysleli jsme si, že znovu obrazí, ale neobrazila.“ Dořekl táta a v autě zavládlo ticho. Táta pustil znovu rádio.

„Západ Čech zasáhlo možná nejsilnější zemětřesení za poslední léta. Mělo hodnotu 4,1 stupně Richterovy stupnice. Epicentrum se nacházelo opět v oblasti Nového Kostela na Chebsku, potvrdil nám Jan Tesař z Geofyzikálního ústavu Akademie věd. V domech řinčelo sklo a třásl se nábytek.

Na to, kdy lze čekat další záchvěvy, vědci neumí odpovědět. Většinou to funguje tak, že vzrůstá aktivita, následuje jeden silnější otřes a pak aktivita na pár dní ustane. Ale předpovědět zemětřesení nikdo neumí a tento roj se chová úplně jinak než ty předchozí, vysvětlil Jan Tesař.“

„Prosím tě, vypni to, já to nemůžu poslouchat.“ Maminka si chytila hlavu, jako by si chtěla zacpat uši.. „Zkuste chvíli usnout,“ vybídla obě děvčata, „až budeš chtít vystřídat v řízení, tak mě probud’.“

Eva zavřela oči. Téměř okamžitě usnula. Zdál se jí krásný sen o její panence. Byla živá a mluvila s ní jako s kamarádkou. Ležely spolu na dece u moře. Pak ale ucítila náraz. Z moře vyskočilo obrovské zvíře, které ji tvrdě přitisklo hrudník k zemi a navíc hrozně ječelo.

